

lezingen:

Handelingen vd Apostelen 14,21-27
Johannes 13,31-33a.34-35

“Kindertjes, nog maar kort zal ik bij jullie zijn”: dat zegt Jezus tegen zijn leerlingen - liefkozend ‘kindertjes’; het zijn afscheidswaarden bij het laatste avondmaal. Dat is een emotionele boodschap. Je kunt er naar luisteren als naar de laatste woorden van een geliefde mens. Het roept verdriet op, weemoed, onzekerheid en bezorgdheid: hoe moeten we toch verder zonder die mens?

Op verschillende manieren geeft Jezus een antwoord op die bezorgdheid.

Zo heeft hij het over zijn verheerlijking: het lijden dat hem te wachten staat is voor hem geen fataal noodlot, maar hij aanvaardt het als een verheerlijking, waarin Gods grootheid zichtbaar wordt.

Verderop in doe afscheidstoespraak zegt Jezus dat hij de leerlingen niet verweesd zal achterlaten, maar een Helper zal sturen, een Trooster, de Heilige Geest. Ook zegt hij: mijn vrede geef ik jullie.

Het zijn allemaal *troostwoorden* voor zijn leerlingen, bij het naderend afscheid.

Ook geeft Jezus een nieuw gebod: ‘heb elkaar lief, zoals ik jullie heb liefgehad; aan jullie onderlinge liefde zal iedereen zien, dat jullie leerlingen zijn van Mij.’

Met die levenshouding van onderlinge liefde kunnen de leerlingen a.h.w. het antwoord geven op de gaven die Jezus nalaat: de Geest en de vrede en de heerlijkheid.

De afscheidswaarden van Jezus zijn ook gericht aan de jonge geloofsgemeenschappen in de eerste eeuw. Ze leven in een spannende tijd van bedreiging en verdrukking en ze hebben die troostwoorden ook nodig.

En door alle tijden heen zijn die afscheidswaarden van Jezus ook gesproken tot ons hier, in de Norbertijnenparochie. Ook wij – net als elke parochie – leven in een tijd waarin het spannend is om kerk te zijn. Veel mensen begrijpen niet meer waarom je naar de kerk zou gaan. Of waarom je je inzet voor de kerk. Of wat geloven is, en of dat te combineren is met zelf nadenken en met wetenschap. Er is een sterke individualisering in onze samenleving, wie wil zich verbinden aan een parochiegemeenschap? En we leven in een cultuur van maakbaarheid, eigen regie, enz. Waarom zou je dan aan God denken?

Ook wij als geloofsgemeenschap van vandaag proberen tegen de verdrukking in het hoofd boven water te houden. We kennen de zorgen: een kleiner – en ouder – wordende gemeenschap, waarin het moeilijker wordt om alle taken te behartigen, financiële zorgen; er komen weinig nieuwe mensen bij. Hoe moet dat naar de toekomst toe..?

Troostwoorden: ook wij mogen ons bemoedigd weten door Jezus’ woorden over de heerlijkheid, de grootheid van God die in Jezus zichtbaar wordt; door de belofte van de Heilige Geest en door de vrede die ons gegeven wordt. En ook wij hebben de kracht van de onderlinge liefde nodig, waaraan anderen kunnen zien dat wij ‘van Jezus’ zijn.

Ook van de eerste lezing kunnen we iets leren voor ons kerk-zijn. De apostelen Paulus en Barnabas maken een lange reis, ze verkondigen het evangelie en maken nieuwe leerlingen. Ze bezoeken de prille christelijke gemeenschappen, en sporen hen aan om te blijven vertrouwen, geloven.

Als Paulus en Barnabas dan terugkijken op hun inspanningen, dan doen ze verslag van wat God met hun medewerking gedaan heeft. Ze hebben keihard gewerkt..., en toch zeggen ze: God heeft het tot stand gebracht.

Wel, dát besef mogen wij ons ook eigen maken.

We zetten ons in, we maken ons druk, we doen van alles..., we zijn deskundig en handig. In de parochie of voor onze medemensen, in de familie, in de buurt, in de samenleving. Maar in die inzet voor anderen is altijd ook iets anders werkzaam. *Iemand* anders werkzaam. Dat zou je kunnen noemen: het aspect van 'roeping'. Dat is de *ziel* van onze inspanningen. Gods heilige Geest werkt in en door ons, vaak onopgemerkt en heel geleidelijk.

Als je daarop gaat vertrouwen, ziekenbezoeker, pastor, bestuurder, parochiebladmaker, kerkhofwerker, koster, koffieschenker,... - als je daarop gaat vertrouwen, dan scheelt dat misschien wel een hoop stress!

Je mag je toevertrouwen, het hángt niet allemaal alleen van ons af.

De man die vandaag wordt heiligverklaard, Titus Brandsma, - die heeft werkelijk vanuit dát besef geleefd en gewerkt.

In 1932 was hij rector-magnificus van de Katholieke Universiteit Nijmegen en in die functie hield hij een beroemd geworden redevoering over het 'Godsbegrip'. Hij zegt daarin o.a. dat ons geloof zich moet openbaren in daden, maar dat daarbij een innerlijke bezieling nóg belangrijker is: "De daad is niet voldoende, zij moet bewust uit de innerlijke inwoning Gods worden afgeleid, als door Hem in het innerlijk van ons wezen bevolen of geraden. Dat zal de daad niet slechts sterk en onweerstaanbaar maken naar buiten, doch ook innerlijk sterk en tot een uiting van mooier, edeler leven."

Die diepe overtuiging heeft Titus Brandsma in zijn leven waargemaakt. In 1941 kreeg hij van de aartsbisschop de opdracht om in gesprek te gaan met de redacties van katholieke dag- en weekbladen, opdat zij geen NSB-advertenties zouden opnemen. Die actie vond geen genade bij de Duitse bezetter en Brandsma werd in zijn klooster gearresteerd. Brandsma beschouwde de Nazi-ideologie als fundamenteel in strijd met christelijke en katholieke beginselen en zijn diepe geloof inspireerde hem tot verzet. Die *innerlijke bezieling* maakte zijn daden sterk, naar buiten toe (de Duitsers vonden hem een 'gevaarlijke man'), en ook maakte het hem innerlijk sterk. In de strafgevangenis van Scheveningen schreef hij dat hij Onze Lieve Heer heel nabij wist: "Hij is nu mijn enige toeverlaat en ik voel me veilig en gelukkig". Een half jaar later - na vele ontberingen - stierf hij in het concentratiekamp Dachau.

'Heb elkaar lief', - dat gebod hoorden wij vandaag.

Dat wij mogen groeien in liefde en dat we daarbij mogen vertrouwen, dat God het in ons tot stand brengt.

....stilte...

Ine Bertens